Ч. 281 (12.647). Львів, четвер 18. грудня 1930. Pocztowa opłata uiszczona ryczałtem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 валяр, Франції, Голяндії, Бельгії 25 фр. фр., Італії 7·5 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 15 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.
Зміна адреси … зол.

Телеф. Редакції 29-41.
„ Друкарні 29-28.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Пекучі потреби і завдання.

Львів, 16. грудня 1930.

Все, що нам довелося пережити й переболіти за час кількох останніх місяців, вичерпало нас немало морально та потрясло поважно нашими як культурними так і господарськими надбаннями. Істнування деяких наших господарських і культурних установ стало під загрозою. Перебуте лихоліття кинуло свою довгу тінь на все наше національне життя. Замість на зорганізовану розбудову всіх його ділянок та поодиноких установ зужито непомірно богато енергії на оборонну акцію. Помічається загальне виснаження. А-ле такий стан довго тривати не може. І коли в час найбільшого лихоліття ми кидали гасло: витримати, так і тепер його поновлюємо та кличемо всіх до солідарної праці над рятуванням і відбудовою тих наших здобутків, яких істнування загрожене. Бо від такої праці ніхто нас ні не звільнить ні виручить.

При тім треба памятати, що крім численних наших місцевих установ, які потребують негайної збірної допомоги, на чоло нашої загальної уваги мусять висунутися такі наші поважні й заслужені культурні централі як „Просвіта“ і „Рідна Школа“. Хоч наша суспільність матеріяльно вичерпана, то всеж вона мусить в нинішних відносинах напружитися, мусить, що так скажемо, підтягнутися, мусить обмежити свої індивідуальні, домашні потреби, та спішити з допомогою і місцевим своїм установам і тим більше краєвим централям. Писав-же колись батько нової української національної літератури Котляревський, що „де общеє добро в упадку, покинь отця, покинь і матку, іди повинність ісправлять“. Вже на порозі нашого національного відродження були чи не найактуальнішими для нашого життя наведені слова Котляревського. Не втратили вони своєї актуальности й по нинішний день. Тепер-же стали вони просто наказом хвилі.

Жива нація, що пережила вже стільки огневих проб, що гідно перебувала й останнє лихоліття, не допустить хіба до того, щоби добутки збірної, ідейної праці цілих поколінь могли бути наражені на небуття наслідком матеріяльних трудношів, спричинених посторонніми експериментами над живим народнім організмом.

Попередніми роками місяць грудень був призначений на всенародню збірку для „Просвіти“. Починалась збірка дару „Просвіти“ звичайно 8-го грудня, як у день роковин заснування Т-ва, а кінчилась з кінцем грудня. Зате кожний січень був призначений на збірки для „Рідної Школи“. Була це традиційна коляда. Цього року влада дала „Просвіті“ дозвіл на збирання дару в січні 1931 р. Через те прийшла деяка комплікація, бо коляда для „Рідної Школи“ цього року в січні відпаде. Та це, очевидно, не може ніяк відбитися на жертвенности нашої суспільности в користь „Рідної Школи“. „Просвіта“, маючи дозвіл на збірки в січні, мусить їх зорганізувати якнайкраще, а громадянство зі свого боку цю збіркову акцію належно та гідно підтримає. У цьому ми певні.

В обличчі теперішних великих трудношів нашого життя, кожний український громадянин мусить бути чутливий на потреби кожної нашої установи, мусить дорожити як цінністю істнуванням кожної культурної та господарської станиці та зробити все можливе для її втримання.

Коли перебудемо переможно наслідки теперішнього лихоліття, дамо ще один доказ на те, що належимо до свідомих своїх завдань, відпорних на всяке лихо і незломних у своїх, прямуваннях націй. Але вихід оборонною рукою з важкого положення залежить виключно від громадської зрілости, національної свідомости та солідарности всіх поодиноких членів нашого громадянства. Коли цього не буде, то не врятуємо нічого з загрожених позицій і надбань та вийдемо перед собою і перед світом з цілої ситуації у світлі малокультурного, незрілого й несвідомого своїх власних цілей і завдань племени, долею якого не слід навіть інтересуватися. Тому нашим гаслом мусить бути: витримати власними силами, хочби й ціною максимальної затрати енергії та сил, на своїх позиціях та втримати на гідному рівні розвитку всі ділянки нашого національного життя.

Про один цикль статтей у „Ділі“.

Після відомих сумних подій у краю і після виборів до польських законодатних установ, коли відповідальний за національну політику провід найбільшої української національно-політичної організації, а саме провід Українського Національно-Демократичного Обєднання перебував у тюрмі, появилося на сторінках „Діла“ в часі між 21. листопада і 3. грудня ц. р. десять передових статтей на тему політичної тактики нашої попередньої і теперішньої, нововибраної Парляментарної Репрезентації.

Не входячи тепер ні в оцінку ні в аналізу цих статтей з уваги на цілком невідповідний до цього час та обіймаючи нині, після шеститижневого побуту в тюрмі, провід у Редакції, вважаю своїм обовязком заявити, що висловлені в цих статтях погляди на тему програми й тактики нашої Парляментарної Репрезентації є тільки індивідуальними міркуваннями автора статтей. Тому то не може за них нести відповідальність ні Редакція „Діла“ ні, як я це провірив, Парляментарна Репрезентація ні теперішний тимчасовий провід Українського Національно-Демократичного Обєднання.

Прикро, що ці статті в такому виїмково важкому та важному часі появилися ще й до всього того на сторінках „Діла“ як редакційні.

Львів, 16 грудня 1930.

Василь Мудрий,
головн. редактор „Діла“.

„Торжество православія“.

Останні вибори виявили м. ін. деякі повчаючі обставини щодо загального положення православної церкви в Польщі та її ролі в житті українського населення. Вже й передтим можна було здогадуватися, що варшавська прав. митрополія, по десятьох роках балянсування і достроювання до кожночасного польського уряду, нарешті докотилася до якогось (як завше позакулісового) порозуміння з санацією. Назверх ознаками цього були: 1) признання зверхности цивільної влади у найважніших справах прав. церкви (включно до скликання Церк. Собору Президентом Республики та постійної контролі уряду над працею передвиборчих нарад і навіть Церк. Собору); 2) готовість вищої церк. влади надати православію польський вигляд (польську мову прийнято як обовязкову в актах Церк. Собору, в офіціозі митрополії „Wiadomości Kościoła Prawosławnego“; заводиться спів „Boże coś Polskę“ у митрополичому соборі та по деяких церквах і т. д.); очевидно зате у внутрішньому житті цілком запанувала московщина (російською мовою виходить при Синоді „Воскр. Чтеніе“, мова російська є мовою внутр. урядування всіх органів церковного управління і т. д.). Зате з урядових кол ми почули про готовість підтримувати прав. церкву і навіть дбати про її єдність... Підтримка церкви, очевидно, малаб означати матеріяльну допомогу церк. верхам. Зрештою ми вже бачили, як відділи уланів ескортували митр. Діонісія підчас його архієрейських візитацій на Волині 1927 р. Але ще більшим дивоглядом виглядає тепер піклування (однаково ендеції і санації) **єдністю православія** (!), а навіть осудження акції т. зв. „всходнего обжондку“ (**„Przegląd Wileński“**) — особливо як згадати, що ще так недавно санаційна преса розводилася про національні права українців і білорусинів у церкві та про потребу створення окремих епископій українських і білоруських (як відомо, п. Голувко навіть особисто їздив до Парижа за кандидатом на українського епископа для Волині, але той, приїхавши й розглянувшися на місці, зрікся). Тепер вже не тільки минула горячка того пошукування українських епископів, але всі відповідальні посади — навіть ті, яких обсада залежить від санаційних чинників, а не лише від митрополії — віддаються тільки росіянам (напр. православний реферат при волинському воєвідстві недавно доручено п. Голубовському, знаному ще з синод. канцелярії україножерові; літом ц. р. усунено ректора волин. духовної семинарії, о. Табінського, і на його місце призначено такого ворога українців, як еп. Симон кремянецький і т. д. Всі ці зміни апробував саме „українофіл“ воєвода Юзевський).

Над тими всіми подіями задумувалися ті, що належно оцінюють значіння прав. церкви в житті нашого народу. І ось — останні вибори ту ситуацію прояснили цілком. Першими ластівками були — луцький прот. Анаст. Павлюковський та володимирський свящ. Мик. Широцький, котрі вдвох підписали воєвідську виборчу відозву одинки. Волинське громадянство ахнуло з дива, побачивши підписи правосл. священиків поруч з підписами одинкарів Сегейди та Богуславського, які ще так недавно виступали в соймі **проти** православних (у справі відібрання церкви в Жабчу та руйнування церкви в Павловичах). Здавалося — як ерейське сумління може дозволити на це правосл. священикові? Тим більше, що ще так недавно волинський комітет ББ. розсилав таємні обіжники до прав. духовенства з запитами про його відношення до особи митр. Діонісія та до консисторських порядків, і про ці обіжники довідався митрополит (а потім і преса — „Діло“, „Воскр. Чт.“). Можна було сподіватися, що після таких підкопів під митрополію священики, котрі пішли би на співпрацю з ББ., могли би наразитися на гнів митрополита. Але незабаром сам митр. Діонісій видав відозву, в котрій закликав вірних іти за одинкою! І це після того, як знов таки ще так недавно, коли почалися ревіндікаційні процеси

Wyciąg z protokolu wspólnego z dnia 12. grudnia 1930 r. Sąd okręgowy Wydział VI karny we Lwowie w sprawie konfiskaty Nr. 270 czasopisma „Діло“ z daty Lwów dnia 4 grudnia 1930 r. do Syg. VI. 1. Pr. 412/30 na posiedzeniu niejawnem w dniu 10 grudnia 1930 r. po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanawia: I uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 3. grudnia 1930 r. przez Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie konfiskatę czasopisma pt. „Діло“ Nr. 270 z daty Lwów dnia 4 grudnia 1930 r. zawierającego: I. 1 w artykule pt. „Wyborczi wyśliŋy do Sojmu“ w ustępie od słów „Prawdywyj“ do „zneochotu“ znamiona występku z § 300 uk. zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 93 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17. XII 1862 Nr. 6 ex 1863 rj. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. II. uchylić natomiast dokonaną dnia 3. XII. 1930 r. przez Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie konfiskatę powyższego czasopisma w artykule pt. „Pisla rozbytia zboriw Osnowy“. Uzasadnienie: Ad I. Ogłoszenie drukiem wymienionego wyżej artykułu ma na celu fałszywemi twierdzeniami poniżyć w powadze czynności władz administracyjnych w przedmiocie obliczenia wyniku wyborów w powiecie kałuskim, co odpowiada znamionom występku z § 300 uk. Według §§ 487, 489, 493 pk., oraz §§ 36, 37 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione — Ad II. Ponieważ w artykule tym trudno się dopatrzeć znamion jakiegokolwiek czynu karygodnego, należało ustęp ten uchylić.

Na oryginale właściwe podpisy.

Za zgodność: Cipanowicz
starszy sekretarz

за 700 церков, варшавська митрополія знайшла опору єдино в Українськім Клюбі, при котрім навіть заснувалася була комісія для захисту прав. церкви...

Ми стали відтак свідками таких парадоксів, коли українські посли-уніяти боронили в соймі православних інтересів (Струтинський, Целевич, Кохан), а православні одинкарі виступали проти них (Сегейда і Богуславський); що більше: в звязку з обороною правосл. церкви в Павловичах уніят-посол Кохан дістав рік вязниці, а правосл. митрополит в той-же час кликав вірних підтримати... одинку! Гнучкість такої політики можна тільки подивляти. „Кур. Варш." пояснює це тим, що ББ. поставило на своїх кандидатських списках кількох росіян. Але хоч „Воскр. Чт." цього не заперечує (ч. 47), всеж таки трудно повірити, щоби ради тих двох сумнівної вартости російських кандидатур митр. Діонісій пішов проти вдесятеро більшого й сильнішого Українського Клюбу, який до того-ж підтримував варш. митрополію навіть без ніяких застережень!

Слідом за митр. Діонісієм пішла й частина правосл. духовенства. На відозвах повітових комітетів одинки ми бачили вже підписи бувш. українського сенатора (з виборів 1922 р.) о. Герштанського, свящ. П. Відибіди-Руденка (емігр. УНР) та ін. Правда, дехто з них уперто твердить, що вони самі не підписувалися, лише що їх без їх відома і згоди „підписали" (о. Широцький: цікаво булоб вияснити ту справу?). Інші оправдувалися іншими „обставинами". А потім вже й на деканатських соборчиках спритніші декани повчали духовенство, як агітувати за одинкою (навіть у церк. проповідях) і знає-

мо, що такі випадки бували. Не задумувалися батюшки над тим, що церкви не можна втягати на службу якійсь одній партії, хочби й урядовій, бо церква повинна всіх єднати і християнізувати, — та й хто відає, може завтра прийдеться співати вже тим, проти кого нині духовенство виступило так необережно, хочби напр.. ендекам, які очевидно зростають на силі... Не задумалося духовенство й над тим, чи піднесеться його і так невисокий авторитет серед правосл. населення після таких очевидних проявів безпринціпности і льокайства. Зворушливо виглядала світлина митр. Діонісія з соймом прибічного духовенства („Ілл. Кур. Цодз.") підчас повороту з урочистого молення у митрополичому Соборі за успіх одинки! І це в той час, коли український епископат у Галичині з приводу відомих подій запровадив додаткові молення по церквах у дні „всенародныя скорби..."

Колиж прийшло до виборів, себто нерівного бою між одинкою та українською одинацяткою, то напр. той-же о. Широцький казав, що таки краще голосувати за одинкою, ніж за комуністами. Тому, що ніякого комунізуючого списку в нашій окрузі не було, то виходить, що о. Широцький прирівняв до комуністів навіть п. Хруцького, який стояв на першім місці на листі ч. 11 в ковельській окрузі і був саме творцем соймової комісії для захисту правосл. церкви. Щож дивуватися сільським національно несвідомим батюшкам, коли так робить „український" священик (зпід стягу Гетї Певного), ще й родич відомого Костя Широцького! Тільки Кость Ш. належав до українських революційних діячів і студіював наше минуле з любови до рідного краю, а о. Микола Ш. вже навіть зве себе **Szerocki** і зносить старі правосл. образки до таких польських музеїв, котрі щойно ліби організуються і ще хто зна, чи взагалі зорганізуються... Для противаги „Просвіті" закладає з такимиж емігрантами хрунівські добродійні комітети, яких „добродійна" діяльність за кілька літ виявляється тільки просьбою до акцизу про надання горілчаної концесії!

Нарешті дійшло до того, що правосл. духовенство навіть між собою кореспондує вже по-польськи. Ось документ з захованням оригінального правопису:

„Dziekan Prawosławny 2 Dziekanatu pow. Włodzimirskiego. L. 352. Chotieczów, dn. 6 listopada 1930 r. Do Wielebnego Proboszczy Prawosławnego w... ks. N. N. Zgodnie z poleceniem Władz Administracyjnych proszę o odprawienie w dniu 11. listopada rb. w rocznicę odparcia najazdu bolszewickiego i niepodległości Polski o godz. 8 rano w swojej parafjalnej cerkwi Nabożeństwa dziękczynnegi (molebień błagodarstwiennaja). Jednocześnie proszę o k o n i e c z n e przybycie w temże dniu do Chotiaczowa na godz. 11 rano dla odprawienia solennego Nabożeństwa, które odbędzie się przy Urzędzie Gminnym w obecności Władz Naczelnych. Na Nabożeństwo to należę mieć z sobą szaty kościelne (obłaczenje). Ks. Dziekan Ilarjon Denisiewicz".

Залишаємо на боці неграмотність того письма, в якому говориться про якусь нову істоту — „пробощу" (цікаво, де та „пробоща" мешкає?) та запроваджується „молебень благодарственная" (по якому це?) в роковини — „одпарця наязду большевіцького і (також одпарця?) неподлеглосьці Польскі..." Фактом є, що якась частина правосл. духовенства з церк. верхами перебирає на себе ролю кресових жидів асиміляторів у поширенні польськости серед „інородців".

*

Отже стоїмо перед перспективою „упаньствовеня" польського православія. Може з погляду церковних верхів це буде навіть „торжеством православія" в неправославній державі. Але щоб часом те удержавлення церкви не стало її видержавленням...

Мимоволі приходять на думку порівнання. Берестейська Унія в історичнім розвитку своїм стала церквою чисто українською; мала бути по бажанням декого містком до польонізації, а стала заборолом проти польонізації, ще й опертим на світову могутність Риму. Не даремно-ж тепер **„Przegląd Wileński"** перестерігає перед творенням надалі всяких уній та „обжондків" якщо вони мають давати Польщі таких владик, як митр. А. Шептицький. Натомість православіє в сучаснім стані і при сучаснім проводі безперечно є простою дорогою до польщення нашого народу, й не диво, що сусідська преса тепер заявляється за єдністю такою православія...

Д-р А. Річинський.

Увага. Після написання цієї статті дійшло до мого відома, що в одній російській газеті уміщено вістку, нібито я разом з прот. Табінським „продали" православіє митр. Шептицькому і вступили до Українського Катол. Союзу. З приводу цього зазначу: 1) я не міг „продавати" те, що на мій погляд продають за миску сочевиці інші, більше компетентні чинники; 2) до Українського Катол. Союзу я не міг покищо вступити, бо цей Союз, оскільки мені відомо, перебуває в стадії організації і фактично ще не істнує; 3) на вибрики всяких письмаків відповідати не буду, бо ці вибрики мають єдину ціль — каламутити воду, аби пошкодити о. Табінському зайняти належне йому місце, або дискредитувати мене на православній Волині. Подібні „сензації" вказують тільки на низький рівень того часопису, який частує ними своїх читачів.

А. Р.

У Володимирі Вол. 8. XII. 1930.

До процесу інжинірів у Москві.

З голосів комуністичної преси.

Вся більшовицька преса далі присвячує дуже богато уваги відомому процесові інжинірів у Москві, що закінчився знаним уже для наших читачів присудом. З нагоди цього процесу пише ця преса дуже богато про інтервенційні пляни „европейських контрреволюціонерів" і таким чином капіталізує цей процес для пропаґандивних цілей у межах СРСР. Щоби наші читачі мали змогу познайомитись зі зразками такої акції більшовиків при допомозі своєї монопольної преси, наводимо далі за харківським „Комуністом" з 11. грудня у витягах статтю п. н. „Загрози нової інтервенції". Під підзаголовком „Провокації імперіялістів" читаємо дослівно:

„Намагаючись підбурити проти СРСР громадську думку, щоб полегшити готування нової інтервенції проти нас, імперіялісти не гребують навіть фалшуванням аби тільки довести, що дже-

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 18. ГРУДНЯ 1930.

АЛЬФОНС ДОДЕ. 83)

МАЦІЦЬКИЙ

ПОВІСТЬ.

Від тієї хвилини я не знаю, що було зі мною далі. Кінець тієї страшної ночі, день, що прийшов за нею, ще один і багато інших після нього лишили в моїх споминах тільки невиразні образи. Память моя має з того часу великі пропуски. А всеж таки пригадую собі — немов би це все діялося століття тому — довгий безконечний похід по паризькому болоті, за чорним возом. Я йшов без шапки між Перротом і о. Жерманом. Холодний дощ зі снігом ударяв у наше лице. Перрот ніс велику парасолю, але тримав її так незручно, що густий дощ зливав реверенду священика аж уся блестіла.

Ах! який-же це був дощ!

Поруч нас за караваном ішов мущина весь у жалобі, з чорною гебановою паличкою. Це т. зв. майстер церемонії, шамбелян смертного короводу. Як усі шамбеляни мав він на собі оксамитну мантію, шпаду, короткі штани і циліндер. Чи була це лише галюцінація? Маю враження, що цей добродій нагадував сильно Віота, генерального інспектора з Сарлянди. Він був довговязий, так само як тамтой, з головою перехиленою на бік. За кожним разом, коли глядів на мене, мав ту саму обляду і ледяну усмішку, як тамтой ключник. Може це й не був Віот тільки його тінь

Караван їхав невпинно вперед, але тягнувся поволі, страшенне поволі... Здавалося мені, що не доїдемо ним ніколи, та нарешті зупинилися ми в сумнім саді, серед жовтого болота, в яке ноги западаються аж по кістки. Стаємо над великою ямою. Якісь люди в коротких плащах приносять важку скринку, яку пробують спустити вниз. Нелегка це справа. Мотузи ховські від дощу, вихоплюються з рук, чую, як один з них кричить: „ногами вперед! ногами вперед!" Напроти мене з другого боку ями, тінь Віота з перехиленою головою все ще солодко всміхається до мене. Довга вихуділа стиснена жалібним одягом відбивається на тлі сірого неба і виглядає як мокра чорна, велика сарана.

За якийсь час іду сам з Перротом... Сходимо передмістям Монмартру... Перрот шукає за фіякром, але надаремне.. Йду поруч нього з капелюхом у руці. Все ще мені здається, що йду за караваном. Люди зглядаються на того великого мущину, що плаче і махає на фіякрів і на ту дитину, що з відкритою головою йде під дощем...

А ми йдемо все далі. Почуваю себе слабим, голова моя важка... Та ось і пасаж Сомон, давня фірма Лялюета з мальованими віконницями, з яких спливає зелена вода... Замість ввійти до крамниці, йдемо до хати Перрота... На першім поверсі не маю вже сил. Сідаю на сходи, далі не можу; голова занадто тяжить мені... Тоді Перрот бере мене в свої обійми і вносить мене до своєї кімнати на пів мертвого у пропасниці. Чую, як об вікна бють ледяні грудки, а вода з ринв ллється на подвіря з великим шумом..

— Ах, який-же це дощ!

XVI.

Сон кінчиться.

Маціцький хорий, вмирає. Перед пасажем Сомон вулиця вкрита соломою, яку зміняють що два дні і люди кажуть: „Це на горі вмирає той богач..." Але не богач вмирає, а Маціцький... Всі лікарі видали свій присуд. За два роки тиф двічі, це за багато для такого комаря. Хутко запрягайте чорний повіз, нехай чорна сарана приготує свої гебанову паличку і жалібну усмішку, бо Маціцький недужий, вмирає!

Можна уявити собі метушню в давній фірмі Лялюета. Перрот не спить, а „чорні очі" у сльозах. Дама з великими заслугами перекидує нервово книжку Распая і молиться до св. Камора щоби поміг недужому новим чудом... Кремовий сальон опустів, фортепян завмер, флейта висить на стіні. Та найсумніший з усього це мала чорна суконочка, що сидить у кутку зранку до вечора мовчки вишиває і заливається злізми.

І коли так сумно минають дні та ночі, в давній фірмі Лялюета Маціцький лежить собі спокійно на пухім ліжку, не знаючи навіть, що є причиною такого горя довкола себе. Лежить з відчиненими очима, але не бачить нічого. Предмети не доходять до його свідомости. Не чує нічого крім глухого шуму, невиразного шепоту, так, немов би замість вух мав дві морські черепашки, такі великі рожеві черепашки, в яких чуємо шум моря. Не говорить нічого і не думає, наче підрізана квітка. Не бажає нічого більше крім компресу зі свіжої води на голову і грудку леду в уста. А коли лід розтанув, а компрес висох від його гарячої голови, він бурмоче; це вся його розмова.

(Продовження буде.)

жело всякого лиха в капіталістичних державах — це диктатура пролетаріяту в СРСР. З цією метою капіталістичний світ надто охоче використовує еміґрантську підлоту і вдається навіть до явних провокаційних вихваток.

„На початку повстання в Індії цього року, приміром, англійський уряд навмисно надіслав до Індії партію ґвинтівок нашого зразку, щоб заминути СРСР, наче він підбурює англійську людність на повстання та озброює її проти влади Британської імперії.

„Підчас трусів в радянському посольстві в Пекіні та в Льондонському торгпредстві, імперіялісти намагалися знайти документи, що компромітували б СРСР і, не знаходячи, сами фабрикували їх.

„Наша антирелігійна пропаганда була за привід для виступу папи римського, що оголосив „хрестовий похід" проти СРСР, „Кутепоївщина" леґенда про „радянський демпінґ", — усе це справи одного порядку, спосіб заплямувати пролетарську державу і тим полегшити готування війни проти неї.

„Слід відзначити, що у всій цій антирадянській кампанії надто видатна роля належить Франції. Її міністер Флянден подорожував по країнах малої Антанти, орґанізуючи „аґрарні конференції" в Румунії, Польщі тощо. Отже, Франція взяла на себе провід у цій справі.

„Капіталістична преса вишукує найменші приключки щоб скажено цькувати СРСР, при чому, надто велику ретельність у цьому таки виявляє преса Франції та її слухняного васаля — Польщі, не лічучи, звісно, білоґвардійської преси.

„Капіталісти ввесь час вишукують способів, щоб спровокувати СРСР на війну. Убивство нашого посла в Варшаві тов. Войкова 1927 року, замах на нашого торгпреда в Варшаві тов. Лізарева 1928 р., готування до того, щоб висадити в повітря будинок нашого посольства там таки на весні цього року, труси в наших повпредствах у Пекіні та в Льондоні, розрив дипльоматичних зносин дипльоматичного уряду Великобританії, — усе це ланки одного ланцюга, прагнення викликати нас на війну.

„Але послідовна мирна політика радянського уряду досі приводила до мирного розвязання усіх таких конфліктів.

„Тоді імперіялістична зграя вишукує новий спосіб спровокувати нас на війну. У серпні 1929 р. за неприхованого підюджування капіталістичних країн банда китайських мілітаристів захоплює Китайсько-Східню залізницю, що нею, на основі рівноправного договору, керували на паритетних засадах представники СРСР та Китаю і що прибутки від неї рівномірно розподілялися між ними двома державами.

„Слідом за цим до наших далекосхідніх кордонів стягають наймані білоґвардійські банди, (що знайшли собі притулок та опіку в північній Манджурії та дістають кошти від імперіялістичних держав), наймані хунгузькі зграї та реґулярне військо Манджурії, які силкуються вдертися в межі СРСР і порушити мирне соціялістичне будівництво на Далекому Сході.

„Але й на цю провокацію радянський уряд відповідає не оголошенням війни, а орґанізацією оборони своїх далекосхідніх кордонів, об яку з великими втратами розбиваються інтервентські банди. У наслідок заданої поразки, уряд північних провінцій Китаю мусів стати до переговорів, щоб вреґулювати керування Китайсько-Східньою залізницею.

„Усі згадані факти не випадкові. Вони наслідок запроваджуваної від імперіялістів антирадянської політики. Зростання бо Радянського Союзу та успіхи нашого соціялістичного будівництва найкращий і незаперечливий доказ переваг соціялістичної системи перед капіталістичною, це наочна пропаґанда серед робітників та селян усіх країн потреби за нашим прикладом, взяти владу до своїх рук і по своєму будувать життя".

(Продовження буде.)

На економічні теми.

Централізація чи децентралізація наших кооператив для закупна і збуту?

(Стаття дискусійна.)

На порядку нарад, що відбулися в „Центросоюзі" дня 5. і 6. грудня 1930 р., поставлено між іншим ось таку справу: „Чи мають бути великі, чи малі Союзи Кооператив?" Якщо ця справа має вже тепер вирішитись, то я видвигну ще дальше питання, а саме, чи є рація істнування дотеперішньої бюрократичної нашої кооперативної надбудови в такому виді, в якому вона тепер знаходиться. Доторкнуся тут лише одної галузи кооперації, а саме кооператив для закупна і збуту по наших селах та їх централь.

На західних наших землях начислюємо понад 2.000 таких кооператив. Усі вони побудовані на широко-демократичних принципах. Ці всі кооперативи є самостійними господ. одиницями і ділання їх не є якслід скоординоване, а залежне у великій мірі від праці або побажань деяких членів управ чи надзірних рад цих кооператив. Усі вони разом і представляють „щось" і також „нічого". Ми величаємося великою кооперативною будовою і на цю тему паде багато похвальних слів, але коли приглянутися тій будові очима реаліста-економіста, то треба, на жаль, ствердити сумну дійсність, що вона представляє малу вартість на господарському полі нашого народу. Наші кооператори-верховодці дивляться на орґанізацію і розвій нашої кооперації для закупу і збуту завадто рожево і відбігають далеко від правдивої дійсности й вимог господарського життя.

Як знаємо, від декількох літ в цілому світі, а в Польщі аж надто маркантно, творяться безперервно картелі, синдикати і т. д., які охоплюють ріжні галузи продукції, а теж і торговлі. Нпр. у Польщі маємо ось такі картелі: нафтовий, дріжджевий, цукровий, сталевий, рижовий, свічковий, синдикат збіжевий, для збуту худоби і т. д. Ціль, до якої всі картелі прямують, надто ясна. Вони хотять при помочі своєї фінансової могутности усунути в дотичних галузях продукції і торговлі всяку конкуренцію, створити приватний монополь і на тім всім опісля сильно заробити. Весь тягар картелізації мусить дорого оплатити нужденний консумент! Бачимо отже, що в приватній торговлі і продукції йде поважна централізація, яка з року на рік росте в щораз то могутнішу силу і стає диктатором у господарському житті.

Щож у нас діється? Там іде централізація капіталу і праці, — у нас в кооперації принято децентралістичний, широкодемократичний принцип, який в нинішніх умовинах обезсилює нас на господарському полі, та не віщує нам в ніякому разі нічого доброго. Не перечу, що демократичний принцип є добрий і гарний, однак не для всіх, не всюди і не при всяких умовинах.

Дивує мене одно: чому Р. С. У. К., бачучи наглядно, що приміром „Народня Торговля" тільки завдяки своїй централістичній філіяльній системі могла дійти все таки до дещо вищої і могутнішої господарської одиниці — а він зовсім інакше ставиться до справи орґанізації кооператив для збуту і закупу по селах, зокремаж щодо їх торговельної діяльности. Чому твориться по наших селах самостійні кооперативи для закупу і збуту, чому роздроблюється і так наші невеликі капітали і покликується до життя господарські одиниці слабі, хирляві, що в кожнім разі майже не відповіли вимогам нашого села?

Вислідом такої роботи є те, що по наших сільських кооперативах ціни на товарі, малощо нижчі від цін у приватних купців, а ціни продуктів майже зовсім не піднеслися. Що правда, даємо невеличкі товарові звороти, якщо манка не похлонули весь зиск кооперативи, але це не вистарчає. Наш селянин хоче бачити зовсім ясно ріжницю між цінами приватних купців і кооперативних установ! Нібито ведемо широко закроєну кооперативну роботу по наших селах, та тимчасом тверда дійсність говорить, що з тої роботи цілком щось іншого виходить. Богато наших кооператив захитаних, і то великих (як Купчинці,

---

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 18. ГРУДНЯ 1930.

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ.

З НАШИХ ВИДАВНИЦТВ.

В обороні одної мучениці.

Було у нас за останній час чимало мучеників. Не бракує їх нині і довго ще будемо їх мати. Не всіх можемо боронити, не всім помогти. Та є між ними одна мучениця, якої стан залежить від нас, українців: — рідна мова.

Ви скривилися: „Чули ми про це..." Землячечитачу, що не живеш ні з пера ні з друку — успокійся! Я не про тебе, а тільки до тебе. Коли чуєш, що якийсь заслужений діяч сидить у вязниці, ти вважаєш природним, щоб якнайчастіше подавати звістки про його долю і вживати відповідних заходів, щоби її влекшити. Доля нашої мови не є менше важна. Бувають хвилини історичних криз, переломових зусиль, коли розєднаному та розшматованому народові не лишається ніяка інша сила крім свідомости, що має єдність мови.

Чи треба аж таких патетичних слів передмови, щоби перейти до кількох фактів, не менше красномовних як факти знущання над невинними?

Підручники наших шкіл здебільша зберігають стан переможений розвитком нашої літературної мови від 20 літ; вони кишать від польонізмів і москалізмів, викорінюють з душі учнів і вчителів своєю чужою, бюрократично-штучною складнею всяке почуття „духа мови" рідної, отже своєї рідної, а не перекладеної з інших. Та хто зна, чи ми можемо в нинішних обставинах мати вплив на шкільні книжки, про яких видання рішають надто часто люди найменше зажурені чистотою їх рідної мови.

Та маємо нині вже поважну скількість видавництв. Про пресу можна би не згадувати, бо вона силою обставин родиться під проклоном поспіху: ні ті, що пишуть не мають змоги виправляти (або давати іншим) своїх рукописів, ні ті, що її читають не привязують, на жаль, ніякої ваги до її мови.

З видавництвами пресумна справа. Досі їх підприємці не зрозуміли, що так само як оклядинки не можна доручати журналістові, тільки малярові, так само виправки рукописів не можна доручати бізнесменам. Видавництва „Рідної Школи", „Червоної Калини" чи „Світа Дитини" повинні безумовно мати фахових знавців мови, щоби із своїх книжок виполоти бодай те придорожне хабаззя, що не дає змоги пересічному інтелігентові відріжнити його від оранжерійних квітів.

Ось два приклади. Перекинув я мигком кільканацять томів бібліотеки „Для школи і дому", накладом книгарні „Наук. Т-ва ім. Шевченка". Є це передруки кращі зразки нашої літератури з поясненнями, подекуди й передмовами, за прикладом відомих анальоґічних чужинних видань. На жаль серед 20 томів є там неодин без закиду, але скількох між ними треба було виправити, щоби не затроювати молоді помилками!

Редактор більшости із цих лектур для молоді вживав таких форм „просив о се", „зглядом себе", „несесь", „жалієсь" (поруч „несеться"), „ту" (замість „тут"), „хоч як (зам. яка) чарівна", москалізмів як „прозрачний", „одушевлений", „радужний", „обрив" (зам. круча), — у правописі ділить слова а в тім (зам. антім) „що йно", „скільки небудь", (врештою москалізм), — не згадуючи вже про деякі зовсім невірні пояснення слів і фразеольоґіїв в роді такої: „приходилось запомагати себе (?) бідному студентові"", „інші письменники обивилися (?) тільки на те..."

Ще сумніше стоїть справа з виданнями „Наук. Т-ва ім. Шевченка". Минув рік від хвилини, коли ця наукова установа прийняла новий правопис. Правопис — дрібна, другорядна справа для загалу. Лікар, адвокат чи священик не має обовязку стежити за нюансами транскрипції слів, а навіть еволюцією мови. Але фільольоґи?

Фактом є — дивним, неймовірним, комічним чи траґічним — що за рік члени „Наук. Т-ва ім. Шевченка" не тільки не засвоїли собі правил нового правопису, але переплутують їх з усіма іншими. Хто не вірить, нехай відчинить свіжо виданий том ч. II. з історичними працями або „Збірник математично-природописно-лікарської секції" т. XXVIII—IX.

Правопис? — дрібна, маловажна справа! Та зверніть увагу на мову цих видань! Можна списати цілі сторінки бюрократичного жарґону, москалізмів і польонізмів, які пишаються там на кожній сторінці, ніким непереглянені, ніким не виправлені так немов би останній листок із календаря видерли на вул. Чарнецького ч. 26, 30 чи 40 літ тому!

Як пояснити це дивоглядне, спожаління гідне видовище? У першій мірі тим, що голова фільольоґічної секції, одночасно й голова Наук. Т-ва ім. Шевченка д-р К. Студинський не мав загалі ніколи найменшого хисту до літературної мови, а нині зайшовши в літа, не довчить і того, чого не вспів був вивчити 25 літ тому. Зладжена ним свіжовидана „Хроніка Наук. Т-ва ім. Шевченка у Львові за рр. 1926—30 є таким документом правописної та мовної саламахи, що після неї не потрібує вже соромитися ніодин наш орґан, що повторяє щодня ті самі традиційні непорозуміння.

(Докінчення буде.)

Деннсів і т. д.). І тут певно Р. С. У. К. буде піддавати думку, що тут винен організаційний відділ дотичного Повіт. Союзу, що далеко не вияснює справи.

Чому ми не поглянемо на справу зовсім реально і чому не пристосуємо нашого кооперативного життя до дійсних вимог теперішніх господарських відносин? Пощо стільки труду і праці надармо зуживати?

Я добачую все лихо в нелоцільній організації наших кооператив для закупна і збуту по селах і їх Союзів по містах. Твориться у нас штаби по селах, твориться штаби по містах, а загальний вислід — просто мізерний. Нам треба, на мою думку, конечно, і то чим скорше, зірвати з дотеперішньою кооперативною практикою і всею парою перти до найсильнішої централізації кооператив для закупна і збуту, якщо хочемо нашу кооперацію вдержати і піднести її на вищий щабель!

Як це зробити? Гадаю, що треба би замість Союзів створити повітові кооперативи для закупна і збуту, які мали би свої філії і для детайлічної продажі товарів і закупна продуктів по всіх селах повіту. Сільські кооперативи для закупна і збуту слід би зліквідувати, а всіх членів враз з усім кооперативним майном передати повітовій кооперативі. Ці повітові кооперативи зі всіх західних наших земель створилиб одну централю для закупна і збуту у Львові в ролі комісіонара.

Які користи можна би мати з такої реорганізації? 1) Ця повітова кооператива малаб пересічно яких 5.000—6.000 членів, а числячи один уділ по 10 зол., вона мала би самого уділового капіталу 50.000—60.000 зол. і тимсамим булаб значно сильніша, як тепер навіть найсильніші Союзи. 2) Ця повітова кооператива задля філіяльної системи моглаб по всіх селах повіту вести таку політику цін на товарах і продуктах, що певно після одного року праці ледви чи один приватний купець вдержався би на селі. 3) Можна би пляново зорганізувати збут сільських продуктів. 4) Можна би до праці по філіях на селах заангажувати кращих і певніших людей. 5) Можна би вести цілком точну політику закупна товарів у централі. 6) Можна би при такій кооперативі напевно зовсім пляново вести агрономічну роботу в повіті, бо на це моглиб бути фонди. 7) Можна би дати приміщення молодим хлопцям, що скінчили приміром торговельну школу „Просвіти". 8) Можна би зредукувати великий штаб ревізорів при Р. С. У. К. і приділити їх до повітових кооператив, а з заощаджених грошей будувати кооперативні фабрики.

Таких і інших користей з перебудови нашої кооперації можна би ще начислити більше. Тому думаю, що нам не застановлятися над тим, чи мають бути великі, чи малі Союзи, а приступати негайно до централізації кооператив для закупна і збуту через творення повітових кооператив з філіями по селах. Тоді праця на полі закупочно-збутової кооперації далаб далеко кращий вислід і принесла би для нашого села безпечно більшу користь, ніж тепер!

Степан Мацькевич.

Заворушення селян на Україні.

Рига. АТЕ. В околиці Білої Церкви, вибухли селянські заворушення в звязку з грабунком збіжа. Селяни вбили трьох комуністів та підпалили комуну „Червоний Прапор". З Київа виїхав негайно більший відділ війська ДПУ та жорстоко розправився з нещасливими селянами.

Політична подорож Венізельоса.

Париж. АТЕ. З Атен повідомляють, що прем'єр Венізельос виїзджає вже на перший день Різдвяних Свят на подорож по Европі. Венізельос відвідає Відень, Варшаву, Льондон, Париж і Рим. Подорож грецького премієра має політичні цілі.

Знесення конфіскати.

Окружний суд у Львові на засіданні в дні 10. ц. м. ухилив конфіскату резолюцій, ухвалених після розбиття Загальних Зборів „Основи" на вічу українських студентів львівської політехніки. Нижче містимо ті резолюції ще раз в цілости.

Резолюції віча українських студентів політехніки.

Українська молодь львівської політехніки, відрухово зібрана на вічу дня 30. XI. 1930 р., з обуренням стверджує, що слідує:

1. На Загальні Збори Товариства українських студентів львівської політехніки „Основа" у Львові, які відбулися за дозволом Ректорату Політехніки і в присутности делеґата Сенату дня 30. XI. 1930 р. в 10. салі будинку Політехніки, вдерлася група польської академічної молоді під проводом асистентів Політехніки Колячека і Косовського. Група ця виважила двері, увійшла до салі і вуличними окликами та наскрізь провокуючим поведенням старалася викликати реакцію зі сторони обуреного українського студентства, приявного на Загальних Зборах. Лише завдяки гідній поставі українського студентства не дійшло до кровавих подій.

2. Відпоручник Сенату, стероризований цим нападом, не взяв у достаточну оборону української молоді і, розвязуючи Загальні Збори „Основи", пішов на руку провокуючим елементам, а тим самим залеґалізував їх некультурний виступ.

3. Цей виступ є черговою провокацією зі сторони польської молоді, яка веде систематичну акцію в ціли унеможливлення студій українській молоді у польських високих школах. Зпоміж численних цього роду виступів слід підчеркнути здирання відзнак і шапок українським студентам, побиття в мурах Політехніки, знищення вже четвертої з черги ґабльотки Товариства „Основа", насильне усунення 16 студентів з Політехнічного Інтернату в Дублянах коло Львова і т. д.

4. Українське студентство стояло завсіди на становищі, що нормальні його студії є можливі тільки в українських високих школах та рішуче домагається негайного утворення українських високих шкіл у Львові.

Ревізії й арештування.

БЕЛЗ.

Дня 12. грудня ц. р. перевела поліція з Белза ревізію в канцелярії і мешканні адвоката д-ра Іллі Салагуба у **Белзі** та забрала етнографічну мапу України й виборчі записки щодо висліду і способу переведення виборів у Белзчині. Відтак придержала його на постерунку цілих 24 години, а дня 13. грудня ц. р. відставила його до повітового суду в Белзі, звідки після переслухання слідчим суддею він вийшов на волю за зложенням приречення.

КАМІНЕЧЧИНА.

В селі **Соколові**, пов. Камінка Ст., поліція перевела ревізію в місцевої учительки п-і Мишакової і в студента Меха. Очевидно, ревізія не дала ніякого висліду.

ВИЙШЛИ НА ВОЛЮ.

З тернопільської тюрми в останніх часах вийшли на волю отсі старші громадяни: банковий урядовець Остап Сіяк з Тернополя (сидів два і пів місяця), бувш. сенатор Микола Кузьмин з Озірної (сидів десять тижнів) і Осип Павлишин, бувш. нар. учитель і кооператор з Товстолуга, пов. Тернопіль (сидів три місяці і два дні). Без кавції вийшов тільки п. М. Кузьмин, натомість п. Сіяк за кавцією 2000 зол., а п. Павлишин за кавцією 3000 зол. Карного слідства проти них не припинено (державна зрада з § 58 к. з.) і воно ведеться дальше. В тернопільській тюрмі лишилося тепер ще 25 українських політичних вязнів, майже виключно молодих людей, за винятком кількох селян з Богатковець і Купчинець, арештованих під замітом убивства посесора з Богатковець Йосифа Войцеховського, котрого перед трьома тижнями невідомий спричинник убив вистрілом з револьвера вечором на дорозі між Купчинцями і Богатківцями, коли Войцеховський бричкою вертав домів. Між іншими у звязку з цією справою арештовано також бувш. кандидата на сенатора з листи ч. 11. Йосифа Федика, 60-літнього заможного господаря з Богатковець, пов. Підгайці, при чому він і інші арештовані мали потерпіти фізично.

Під Святого Миколая!

Поставали дітиська
Біля складу порцеляни
Олександра Онисьва

А там за вставою
Горнят, філіжанок ріжних —
Тільки бери і наповняй їх кавою...

То знову підставки, малі тарелики
На кожній з них прикраси:
Тут квіти — там метелики.

Каже одно дитиня:
„Колиб святий Миколай
Приніс те маленьке горня,
То я чемненько що раня,
На втіху мами і тата,
До дна випивав би снідання!"

А друге каже: „Дурненький!
Як вже просити святого,
То за той сервіс маленький!

Можна на ньому подати
Ласощі всякі і страви,
Як прийдуть гості на свята!

Ходімо швидше до дому
Сядем за стіл і напишем
Листи дрібненькі святому!

Прийде тут певно, бо близько,
Дорога легка й вигідна:
Галицька двацять — Онисько!"

Доля берестейських вязнів.

До суботи, 13. грудня ц. р., перебували всі арештовані б. українські посли, б. берестейські вязні, у львівській слідчій тюрмі при вул. Казимирівській (у т. зв. Бриґідках). На днях мали вивезти з тієї тюрми **б. пос. Д. Паліїва** до коломийської тюрми, **д-ра Осипа Когута** до станиславівської тюрми, а **б. пос. Вислоцького** до золочівської тюрми. В тюрмі Бриґідки осталиб таким чином з б. берестейських вязнів тільки б. посли **В. Целевич** та **Ів. Ліщинський.**

Ліквідація комісаріятів у СРСР.

Рига. АТЕ. З Москви надійшли вістки, що президія Виконавчого Комітету порішила зліквідувати у всіх радянських республиках, які входять в склад СРСР, комісаріяти внутрішних справ. Метою ліквідації комісаріятів внутрішних справ є централізація цілої влади в органах ДПУ, щоб запобігти дальшому загостренню політичної ситуації в СРСР.

Засідання сойму з дня 16. ц. м.

Чи були грошеві зловживання в мин. соймі.

(ік) На початку сьогоднішнього засідання марш. Світальський відчитав листа з Найвищої Контр. Палати, в якому кажеться, що всі відомости, які до цього часу були поширювані в пресі про грошеві зловживання в господарці в мин. сойму не походять з жерел Найв. Контр. Палати, котра переводить у цій справі контролю. До речі кажучи на господарку мин. сойму, з окрема на бувш. марш. Дашинського накидалися виключно санаційні газети, куючи з цього зброю проти опозиції.

Заприсяження українських послів.

(ік) Після того додатково склали посольське приречення українські посли Юра Чукур і д-р Дм. Ладика.

Комуністичний внесок недовіря.

(ік) Комуніст Рожек домагався поставлення на денний порядок внеску комуністичної фракції на недовіря урядові. Марш. Світальський відповів, що внесок є неформальний, бо не має відповідної скількости підписів і тому взагалі його не можна приняти.

Зміна регуляміну.

(ік) Окрім повищих дрібних справ решту передполудневого засідання заняла справа зміни регуляміну, яку реферував пос. Подоський (ББ). Опісля промовляли: пос. Вінярський (НД), Пужак (ППС), **пос. д-р Загайкевич** (промову подаємо нижче), Тромпчинський (НД). Опісля переведено голосування, якого вислід був згори відомий, себто поправки опозиції відкинено і принято зміну регуляміну в тій формі, в якій її ухвалено санаційною більшістю в регуляміновій комісії. Від тої хвилини обовязує вже новий регулямін. Однак марш. Світальський заявив, що старі внески, себто в справі Берестя, буде розглядати ще по старому регуляміні.

Бюджет.

(ік) У двогодинній промові міністр фінансів полк. Матушевський боронив у першому читанні урядовий законопроект про бюджет на рік 1931/32. Признав, що бюджет є дуже не точний і апелював до комісії переводити в бюджеті можливі ощадности. Зрештою ця його промова була оправдуванням нинішної господ. кризи моментами міжнародної конюнктури та взагалі умовинами від уряду незалежними. Пос. Руґ в імени польських селянських клюбів заповів ділову і річеву опозицію лівиці. Ця його промова за вимком кількох зворотів про нарушування правовости в державі і т. д. була ведена досить в мінорному стані. Застерігся лише, щоби нинішну мовчанку польських народніх мас не інтерпретувати як апробату нинішного уряду і його системи правління та заповів, що польська демократія не піддасться погрозам і теророві. Пос. Рибарський (НД) виступив проти т. зв. бюджетових люзів, скритих в уступі скарбового законопроекту, що уряд має право відкривати кредит вразі потреби без точної спеціялізації випадків тої потреби. Далі відчитав писані колись у „Роботніку" погляди Йосифа Пілсудського про потребу точної контролі над фінансовою господаркою уряду. Промовець ствердив, що на податковому фронті є без змін, себто що ніяких податкових полекш новий бюджет не передбачує. Щодо політичної сторінки, то прирівняв нинішню Польщу з системою поліційної держави 16. і 17. стол., коли держава господарюючи в усіх можливих ділянках, своїх громадян відсуджувала від розуму та не допускала їх до контролі і коли істнував сильний уряд та слабі суди. Пос. Недзялковський (ППС) у своїй промові порушив справу „пацифікації" у Східн. Галичині, заявляючи, що польська демократія не бере за „пацифікацію" відповідальности. Напятнував систему збройної відповідальности, яка перекидає масові репресії супроти мас без подрібного шукання винуватців. Висловив побоювання, що переведена пацифікація була смертельним ударом для польських свободолюбних і толерантних гасел мин. століть.

Промова пос. д-ра Загайкевича в справі зміни регуляміну.

(Короткий зміст.)

(ік) Ця справа на око дрібненька і її так швидко лагодять, щоби унеможливити всесторонну призадуму над нею. Однак у суті під невинною покришкою скривається річ, яка глибоко сягає внутрі і в ділянку політичних прав населення. Річ іде про перевагу виконавчої влади над законодатною. На небезпеку є наражена саме ціла інституція парляменту. Ми є представниками населення, його волі і потреб і чи можна подумати, щоби накладати якінебудь пута на це наше право? Зміна регуляміну є новим етапом боротьби проти демократії. В який спосіб населення та зокрема нац. меншини мають подати до загального відома свої потреби і жалі? В пресі панує олівець цензора, на вічах денунціянт, який перекручує кожне слово — находить віру. Чи можемо припускати, що уряд є всесторонно зазнайомлений з відносинами і бажанням народу, який треба обективно розуміти, а не так, як хоче ворожа нам опінія? Чи можна сказати, що у нас не треба критики і що зайвою є контроля, яку виконують представники народу? Панове кажуть, що їм залежить на більшій справности сойму, однак по мойому розумінні та справність не є рівнозначна з касарняною дисципліною — тільки полягає на широкому трактованні життєвих проблем і на заспокоєнні їх в міру можливости. Кажеться також про запевнення поваги сойму, однак з чиєї то вини в мин. соймі повага парляменту була постійно підкопувана? Нинішний проект є боротьбою, виданою праву слова. Український Клюб, доведений до малого числа не має можливости не лише зголошувати наглі внески, але навіть звичайної інтерпеляції. Що торкається видавання послів судам, то в проекті ББ істнує суперечність зі становищем конституції. Взагалі проект зміни регуляміну є зроджений з нинішної хвилини і причинився до того у великій мірі страх. Страх каже відмовляти нам можности зображування тут того, що довкола діється. Які наслідки того страху, покаже будуччина.

Українські посли в комісіях.

(ік) Президія Українського Клюбу назначила слідуючий тимчасовий приділ послів до комісій: адміністраційна: д-р Баран (і один радикал), бюджетова: М. Галущинський і О. Луцький, конституційна: д-р Я. Олесницький, правнича: д-р Загайкевич і д-р Біляк, рільна: О. Луцький і Г. Тершаковець, скарбова: д-р Біляк, закордонна: д-р Я. Олесницький, освітна: Великанович і М. Рудницька, охорони праці: З. Пеленський, суспільної опіки: З. Пеленський, відбудови краю: Яворський, військова: Яворський, петиційна: Великанович, регуляміноза: д-р Загайкевич, до боротьби з доріжнею: Кузик, публичних робіт: Хруцький (і радикал), промислу і торговлі: Кузик.

Промова посла М. Галущинського.

(ік) При генеральній дискусії над бюджетом забрав слово представник Українського Клюбу пос. М. Галущинський, який розпочав промову слідуючим зворотом: „Принятим парляментарним звичаєм і одно' сно з почуття найглибшого обовязку, як посли і члени українського народу забираємо голос з цієї трибуни в бюдж. дебаті. Коли цей парляментарний звичай каже вважати цю трибуну місцем для складання заяв і насвітлювання настроїв, хочемо бути правдивими і справедливими речниками українських виборчих мас і принести нашому народові сильну віру і довіря до себе та додати йому потрібну захоту в щоденній боротьбі не лише за особисте істнування, але також за істнування цілости народу". В дальших виводах сказав промовець м. ін. слідуюче: **„В часі поміж 3. і 4. соймом зайшли події, які глибоко потрясли цілим українським народом, відбиваючись голосним відгомоном у цілому світі та викликуючи відгук у кожному українському серці, де воно лише бє. Під претекстом боротьби з актами саботажів, ведених законспірованими одиницями або організаціями, не зважаючи на відсепарування себе від цеї акції трьома провідними українськими партіями і поширюючи ці випадки на авторство українських рук, хоча майже негайно були там діяльні інші чинники й інші мотиви, уряд кинув на українські села військово-поліційні карні експедиції, які в нечуваний і небувалий в новочасних часах спосіб знущалися над невинною людністю, нищучи її фізично і психічно, руйнуючи її людську гідність та матеріяльний і духовий дорібок цілих українських поколінь".** Закінчив промову так: **„Навязуючи до становища українського представництва в попередніх соймах будемо і на цій трибуні стояти на сторожі прав і гідности нашого народу. Не розпука і зневіра будуть нашими дорадниками, лише угрунтована на свідомости незломної сили українського народу творча і будуюча праця буде провідною нашою думкою".**

Чому досі не зголошено внеску в справі „пацифікації"?

(ік)Як ми вже повідомляли, Український Клюб задумував першим своїм ділом у соймі зголосити наглий внесок у справі пацифікації, гадаючи, що потрібну скількість голосів найде без трудности у тих колах польської лівиці, які пацифікаційну акцію були осудили. Тимчасом польська лівиця не відмовляючися засадничо від підписання пацифікаційного внеску, зажадала спершу його тексту для докладного зазнайомлення себе з представленим фактичним матеріялом, який займає кількадесять сторінок друку. Це ознайомлення триває на жаль ще дальше, так що сьогодня знову наглого внеску зголосити не можна було. Таким робом справа відкладається аж після свят.

Відкликання негайности внесків у справі Берестя та випущення арештованих послів на волю.

(ік) На прикінці засідання сойму коло півночі прийшли на чергу дві найбільш сенсаційні справи, а саме негайний внесок слеції в справі Берестя і негайний внесок ППС в справі випущення на волю арештованих польських послів. Внесок про Берестя мотивував пос. Новодворський, а опонував пос. полк. Коц (ББ), який заявив, що клюбові ББ нічо невідомо про якінебудь зловживання з вязнями в Берестю і тому, що покищо ні один з бувших вязнів не зголосив своїх претенсій на судовій дорозі, внесок у справі Берестя є мовляв політичною демонстрацією, замість скермувати справу на судову дорогу. Справу звільнення арештованих послів боронив пос. Чапінський (ППС), проти цього виступав Голуфко (ББ). Цей останній використав проти польської лівиці факт, що на її внеску не названо трьох українських послів, які перебувають ще у вязниці. Коли мовляв українці сидять, хай сидять дальше, коли річ про поляків, тоді лівиця виступає з внеском. Цей зворот викликав на лавках лівиці голосні протести. Негайність обох внесків більшість ББ відкинула в поіменному голосуванні. На цьому вичерпано порядок нарад. Бюджет і інші справи відіслано до неістнуючих ще комісій. Найближче пленарне засідання відбудеться після різдвяних свят

НОВИНКИ

— **Св. Миколай прибуде!** Заходом Виділу Тов. „Українська Захоронка" у Львові прибуде Св. Миколай до салі „Української Бесіди" в Народнім Домі на І. пов. дня 18. грудня ц. р. в год. 3-тій пополудні — і роздасть чемним діточкам даруночки. — Діточки Захоронки виконають ритмічні танці і забави, а діточки-гості під умілим проводом учительок забавляться весело і потанцюють. — Музика запевнена. Сподіємося, що Вп. Родичі радо приведуть свої діточки, а Виділ подбає, щоб традиційне це свято випало цього року якнайкраще. Дарунки, читко заадресовані приймає на „Бесіді" від 13-тої год. попол. відпоручниця Тов. п. Маслякївна. 1051 3-3

— **Конфіската „Діла".** У вчорашньому (280) числі нашого органу підпало конфіскаті одно місце (27 рядків) у другій частині передової статті **„Пацифікація і Берестя".** Це вже 37-а з черги конфіската нашого органу в цьому році.

— **Редакційні вісти.** Арештований дня 31. жовтня і випущений на волю дня 13. грудня ц. р. **головний редактор нашого щоденника Василь Мудрий** приступив до праці в Редакції у вівторок дня 16. грудня.

— **По давній традиції** пятьох уже літ улаштовує Жіночий Кружок ім. Ганни Барвінок у Львові і цього року в перших днях січня **Передсвяточний Ярмарок з фантовою льотерією.** Фінансове положення „Рідної Школи" більш невідрадне сьогодні, як колинебудь і наша дівоча школа ім. Шевченка, перша і найстарша рідна наша школа, відчуває це дуже дімаючо. Тому, хоч знаємо, що українське громадянство перетяжене під теперішню хвилю усякими датками на народні цілі, хоч багато наших установ які досі так радо спішили нам з допомогою, підтяті матеріяльно — всеж таки наш Кружок звертається і цим разом о поміч до загалу, передовсім до нашого свідомого жіноцтва, до бувших учениць і вихованок нашої школи в глибокій вірі, що для ваги навчання й виховання молодого українського покоління завжди найдеться у них зрозуміння. Хай кожен дасть менше, але хай дадуть усі, а поможуть нам перетрівати важкі часи. На ярмарок приймаємо з подякою: харчеві святочні припаси (муку, пшеницю, мід, мак, яйця, суш, печиво, масло, мармеляди, наливки, дріб, дичину), фанти усякого роду на льотерію й грошеві датки. Усе-усе повитаємо з радістю й вдячністю. Жертви в натураліях просимо слати вже в останніх днях грудня (29., 30., 31.) гроші й фанти скорше на адресу: Жіночий Кружок ім. Ганни Барвінок, Львів, вул. Мохнацького ч. 12. — За старшину: **М. Говиковичева, О. Коренцева, Кл. Панкевичева.**

— **„Володарі" Америки про поворот добробуту.** Як відомо, бувший американський амбасадор до Німеччини, Джерард, огоолосив недавно свій погляд, що Америкою правлять незримо 64 потентати промислу, торговлі, фінансів і т. ін. Один з читачів газети „Ню Йорк Таймс" написав лист до того органу, щоби звернувся до згаданих 64 американських „володарів" із запитом, як вони думають поладнати теперішню господарську крізу. „Володарі" поділилися на 3 групи у своїх відповідях: одні нічого не відповіли, бо перебувають на вакаціях; другі бояться висловити свою думку ясно; а треті кажуть: „мен-

ше слів, а більше праці". Так між іншими відповів Сидні З. Мичела, предсідник „Електрик Бонд енд Шер Компані", Адольф Цукор, предсідник „Перемавнт-Пабликс", Вилліям Крокер, предсідник „Першого Національного Банку" в Сан Франціско і інші. Деякі заявляють, що відповідь вимагає більшого приготування; інші кажуть, що кріза не така страшна, як її малюють і т. п. Інтересна є відповідь Вилліяма Ґріна, голови „Американської Федерації Праці". Він каже між іншим: В теперішню пору потрібне щире порозуміння між урядом і представниками бизнесу та фінансів, щоби пустити розгінне колесо в рух, а саме через сфінансування підприємств і започаткування закупна випродукованих дібр. Теперішня депресія прийшла задля того, що пересічний громадянин не має защо купити вироблених продуктів і вони лежать безужиточно нагромаджені.

— **Стара співачка буде їздити ослом.** Стара американська оперова співачка, Мері Ґарден, заявила, що буде співати ще два роки, а відтак покине карієру і буде жити життям на лоні природи, серед диких гір на острові Сицилії коло Італії. Там вона буде їздити ослом та оглядати дикі сторони острова.

☦ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Володимир Чубатий, зльокавтований народній учитель і бувший поручник УГА., помер у Тернополі дня 12. листопада 1930 в 48. році життя. Покійний був старшиною австрійської армії, а опісля як поручник служив в УГА. та перебув з нею похід за Збруч. По повороті до краю не принято його до учительської служби і він мусів заробляти на прожиток приватними лекціями, бо, не зважаючи на кільканацятилітню учительську службу, не признано йому ніякої пенсії. Томуто при кінці життя проживав Покійний серед невідрадних матеріяльних відносин і це також причинилося чимало до його передвчасної смерти. В. Й. П.!

—o—

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 16. XII. п. р. масло прима експортове солене 5·30 зол., масло прима бльокове несолене 5·30 зол., літра молока 0·29 сотиків, літра сметани 1·50 зол., копа яєц 11·20 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:
Середа, 17. грудня, година 7·30 веч. „Кордіян".
Четвер, 18. грудня, година 7·30 веч. „Фіялка з Монмарт".

Театр Ріжнородностей (в Нар. Домі):
Середа, 17. грудня, година 7·30 веч. „Корневільські дзвони".
Четвер, 18. грудня, година 7·30 веч. „Нова подружа умова". Премієра.

Малий Міський Театр:
Середа, 17. грудня, година 7·30 веч. „Перфуми моєї жінки".
Четвер, 18. грудня, година 7·30 веч. „Перфуми моєї жінки".

Театр Новин (в салі кіна „Кольосей"):
Середа, 17. грудня, год. 7·30 вечором „Розчин проф. Пітая".
Четвер, 18. грудня, год. 7·30 вечором „Розчин проф. Пітая".

Кіна.

АПОЛЬО: „Веселі жіночки" і „Пошлюбна подорож" (Біллі Дов).

ЛЕО: Звукова комедія: „Чар Мексиканки" і звукова драма: „Знайома з вулиці".

МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма: „З Бирдом до Полудневого бігуна". „Три приятелі".

ОАЗА: „Князі на засланні". Симфонічна і балалайкова орхестра та російський хор.

ПАН: „Дівиця з Каїро".

ПАЛЯС. Звукова фільма: „Опир в опері" (Льон Чаней).

ПАСАЖ: „Приятель індійців". (Тім Мек Кой) і додатки.

ПРОМІНЬ. „Чотири чорти".

ФАТАМОРҐАНА Озеро кохання (Бриґ. Гельм). Люпка Розвольського.

ХИМЕРА: „Біла княгиня". (Пола Неґрі).

СТИЛЕВЕ: „Рудоволоса" (Клара Бов) та „Остання караваня" (Джек Гольт).

УЦХМ: „Зведена любка" (Рене Адоре). „Монті на вогненому змії".

Програма радіо.

Середа 17. XII. 1930.

Варшава (1411,7) 17·45 Концерт. **Гельсинґфорс** (221,4) 18·40 Радіоорхестра. **Букарешт** (394,2) 16·00 Легка музика. **Харків** (4..6) 16·00 Концерт **Стокгольм** (435 8) 19·00 Мадярські пісні, спів Ольги Кадіводи **Рим** (441,2) 12·45 Легка музика **Прага** (486,2) 19·20 Концерт сліпців із інституту для сліпців. **Відень** (516,3) 19·35 Капеля Гумера. **Будапешт** (550,5) 17·25 Орхестра скавту **Ленінград** (1000) 17·30 Російська музика.

Четвер 18. XII. 1930.

Варшава (1411,7) 17·45 Концерт, 20·30 Легка музика. **Гельсінґфорс** (221,4) 20·20 Радіоконцерт. **Липськ** (253,4) 16·30 Симфонічний концерт. **Мюнхен** (532,9) 20·00 Оперетка. **Льондон** (356,3) 14·50 Концерт, 20·45 Камеральна музика. **Гамбурґ** (372,2) 20·00 Легка музика. **Штутґарт** (360,1) 20·00 Опера. **Букарешт** (394,2) 20.00 Опера. **Брно** (405,8) 16·00 Концерт. **Стокгольм** (435,8) 19·30 Радіоконцерт. **Рим** (441,2) 17·00 Концерт. **Рига** (525,5) 19·03 Концерт. **Будапешт** (550,5) 19·30 Опера. **Харків** (426) 16·00 Камеральна музика. **Москва** (720) 21·00 Концерт **Ленінград** (1000) 18·40 Концерт. **Париж** (17 4,1) 21·45 Концерт.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Заходом Забавового Гуртка при Т-ві „Зоря" відбудеться в пятницю, дня 19. грудня 1930 р. у власній салі при вул. Городенській 25. **Гостина св. Миколая.** Початок в год. 5·30 пополудни. — Вступ вільний. Дарунки приймає щодня пані Сачинська від години 6 — 9 вечір в домівці „Зорі". — **Видїл.**

Кооп. Український Театр у Львові Укр. Нар. Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові. 881

Яворів, саля Нар. Дому:
17. XII. „Церковна миш".
18. XII. в Монастирі для учениць — „Маруся Богуславка".
19. XII. саля Нар. Дому: „Жінка, яка забила".
20. XII. „Гарна Олена".
21. XII. „Гетьман Дорошенко".

Управа Театру звертається з проханням до ВП. Громадянства Яворова, примістити театральну дружину (30 осіб) на час побуту в Яворові. Список дружини передано до Повітової Торговельної Спілки.

Репертуар Нового Українського Театру дир. П. Карабіневича 1096

Камінка Струмілова:
17. XII. „Вихрест".
18. XII. „Маруся Богуславка".
19. XII. „Ой не ходи Грицю".
20. XII. „Плач Ізраїля".
21. XII. „Шукаю мужа".

Холоїв:
20. XII. „Танок Венери".
21. XII. „Шукаю мужа".

Радехів:
22. XII. „Циганка Аза".
23. XII. „Майська Ніч".
24. XII. „Танок Венери".

Театр відновлює „Вій" в новій постанові та робить приготовлення до постановки „Сорочинський Ярмарок", та „Дзвони з Корневіля". Переклад „Дзвони з Корневіля" ласкаво взяв на себе по просьбі Театру Вп. Чарнецький.

Порядок Богослужень дня 19/12 1930 р. в пятницю в храмовий празник в церкві св. О. Миколая у Львові. — Четвер, Навечеріє 18/12 1930 р. В год. 5. вечер Всеночне, Наука, Супликація, Благословення Найсв. Тайн і цілування св. Мира з Мощей св. О. Миколая в Барі. **Пяток, 19/12 празник храм. св. О. Миколая.** В год. 5. рано Утреня. В год. 6. 7. 8. і 9. читані св. Літургії. В год. 10. рано торж. Архиєрейська Служба Божа В год 10·45 Проповідь. В год. 13 Водосвяття перед церквою. В год. 16. Вечірня, Наука, Акафист св. О. Миколаю, Супликація, Благословення Найсв. Тайнами, цілування св. Мира з Мощей Барійського Святителя Хр. Миколая. Слухання св. Сповіди від год. 5. рано до 13. — **Субота, 20. грудня 1930. Попразен.** В год. 8 рано співана св. Літургія за упокій парохіян, з Соборним Парастасом. — **свящ. Василій Лончина.** 1191

Заходом всіх українських установ у Гурцю н. Стр. відбудеться дня 22 грудня 1930 р. в салі Народнього Дому **Святочна Академія в честь нашого Архипастиря Їх ексцеленції Митрополита гр. Андрія Шептицького з нагоди 30-літнього ювилею на митрополичім престолі. — Комітет. Початок в год. 20-й.** Дохід призначений на ремонт дому філії „Просвіти". **Програма:** I. 1) Вербицький: „Хвалїте" — міш. хор. 2) Вступне слово. 3) Степенко: а) „Дивная новина", б) „Днесь поюще" — міш. хор. 4) Мацелюх: „Ніч у тюрмі" — декламація. 5) Лопатинський: „Хмари" — бар. сольо о. Адр. Левицький 6) Бортнянський: „Благословен Господь" — псалом на міш. хор. II. 7) Леонтович: „Ой вийшла зоря" — кантата на міш. хор. 8) Реферат. 9) Гайворонський: а) „Чорна ріля", Якименко: б) „Ой гиля" — міш. хор. 10) Лопатинський: „Зелений гай" — бар. сольо о. Адр. Левицький. 11) Мацелюх: „Не стало одної душі" — декламація. 12) Бортнянський: „Вознесу Тя Боже мой" — псалом на міш. хор. **Закінчення.** Диріґент хорів: А. Горечко.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ТОЛОЧУ ДЕСЕНІ на оксамітах і на плюшевих плащах навіть старих, знищених; відсвіжую, чищу, переробляю. **Волянська**, Львів, Собіського 12, тел. 17-01. 232а 36-?

КОНЦИПІЄНТ АДВОК. з 3-літньою адвок. практикою шукає місця в адвоката з днем 15/1 1931 р. Зголошення до Адм. „Діла" під „Я О.". 1021 4-6

МІД-ПАТОКУ найліпшої якости, лічничий, з власної на верхах Бескиду положеної пасіки — на кашель, легені, серце і астму, надзвичайно помічний — висилає в довільній скількости netto 1 кг. 6 зол. за посліплатою о. Іван Тимчук грек. кат. парох і декан в Беньовій п. п. Сянки (Sianki). 1084 2-3

БИЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ І СРІБНІ ВИРОБИ продає за готівку і на рати від десятків літ у цілім краю знана фірма **Іван Зельтенрайх.** Львів, пл. Марійська ч. 5. Купую бриляпти, золото срібло, плачу найвищі ціни. 437

УЯЛОВЦЯ, диріґента й обізнайомленого з веденням кооперативного книговодства, пошукує Філія „Просвіти" в Журавні. — Зголошення слати на адресу: о. Юрій Боднар, Якимівці п. Журавно. Неприняті оферти без відповіди. 1087 2—3

ПЛАТИМО високі ціни за **золото, бриляпти і перли Домбровскі-Розважевскі**, Львів, (Готель Жоржа), вул. Академічна ч. 2. — **Оцінка безплатно.** 888 5—?

КОМНАТА сонішна, елеґантно умебльована, друга неумебльована з бальконом, обі свіжо мальовані, з входами зі сходової клітки, до винайму зараз прямо від господаря солідним особам на становиску, вул. Гроховська 34, вілля. 1101 1—1

З ПРИЧИНИ ВИЇЗДУ продам камяницю II. пов. Ціна 5.800 дол., вклад 2.000 дол. Дохід місячно 450 зол. — Дім партеровий новий, комфорт. Ціна 2.500 дол. 3 покої і кухня вільні. Відомість від 2—4 поп., вул. св. Петра 11, II. пов. Чорний. 1101 1—1

ЗА БЕЗЦІН можна купити в „Народній Гостинниці" уживані меблі: а) 2 комплетні спальні, які мають по 2 залізні ліжка з матерац. вкладами, 2 нічні шафки, 1 шафу з зеркалом, 1 столик і 2 крісла; б) 3 спальні з 1 залізн. ліжком (з матерац. вклад.), 1 нічною шафкою, 1 шафою з зеркалом. 1 столиком і 2 кріслами. 1104 1—2

ДО ВИНАЙМУ кімната умебльована, Генітка 24, I. пов., вхід з вул. Пісковой. Оглядати між 3—7 год. 1094 1—3

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Присилайте передплату!

☦

У перші роковини смерти

бл. п. о. Михайла Олексишина

Найдорожчого і ніколи Незабутнього Татка і Дідуня, укр. кат пароха Суховолі, пов. Броди, відправиться

Заупокійна Служба Божа

з панахидою

в суботу дня 20. грудня ц. р. в 7. год. рано в Архикатедральній церкві св. Юрія, на яку запрошують свояків і знайомих

Діти й внуки.

ЧЕРГОВІ

Загальні Збори

членів Товариства: Український Інститут для дівчат у Перемишлі

відбудуться у великій салі інституту в Перемишлі у вівторок дня 30. грудня 1930 р. в год. 4. пополудні, з таким порядком нарад:

1. Звіт зі стану Товариства за рік 1929/30.
2. Звіт Контрольної Комісії.
3. Ухвалення бюджету на рік 1930/31
4. Вибір 4 членів Виділу і 3 заступників
5. Вибір Контрольної Комісії.
6. Внески і запити.

Якби у вищеозначеній годині не зійшлося потрібне число членів, другі загальні збори відбудуться в тім самім дні і місці і з тим самим денним порядком в год. 4·30 поп.

ЗА ВИДІЛ ТОВАРИСТВА;

Д-р Загайкевич, заст. голови. **О. Греголинська**, секретарка.

Маґістрат кор. стол. міста ЛЬВОВА

Л. М. 65897/30.
В 1/1.

У Львові, дня 15. грудня 1930.

ОПОВІЩЕННЯ.

Маґістрат кор. стол. м. Львова подає до публичного відома відповідно до постанов закону з дня 11 серпня 1923, Дз. У. Р. II Ч. 94, поз. 747, розпорядку Президента Річипосполитої з дня 17. червня 1924, Дз. У. Р. II Ч. 51, поз. 522 та § 53 розпорядку Міністра Внутрішніх Справ з дня 28 червня 1926, Дз. У. Р. II. Ч. 75, поз. 43?, що прелімінар додаткового бюджету на рік 1930/31 є виложений до перегляду в бюрі Виділу II Маґістрату (ратуш II п., двері 62) через 7 днів, а саме від дня 16 грудня до дня 22 грудня 1930 включно, в годинах від 9-тої до 13-тої.

Інтересованим платникам комунальних даний прислуговує право переглядати виложений бюджетовий прелімінар в повищім речинці та вносити закиди і застереження в дальшім 7-деннім речинці, отже до дня 29. грудня 1930 включно.

Президент міста:
Інж. Ян Бжозовскі в. р.

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.